

Проповед 304

Възкресение

Прочит: 10, 34-43

Скъпи братя и сестри,

Преди да започна проповедта, искам още веднъж да се поздравим с радостната вест: Христос възкръсна! Наистина възкръсна! Няма вест по-велика от тази, няма радост по-голяма от тази, която ние можем да имаме в утрото на Възкресението. Исус Христос възкръсна от мъртвите! Това е един факт, който определя днешното ни богослужение и който променя историята на човечеството, и най-вече нашия собствен живот. Би трябвало новините на нашите телевизии и радиа да започват с тази вест, с това сензационно съобщение, с тази истина. Но за съжаление в нашия свят е лесно да се каже, че Исус е възкръснал от мъртвите, но малко хора го разбират и вярват. Нашият свят е толкова захласнат в мисълта за себе си, че пропуска и не иска да разбере важното послание на Възкресението. Пропускат да разберат, че когато Исус възкръсна, донесе на този свят светлина, и спасение, и надежда, неща, от които светът се нуждаеше, нуждае се и днес. Нашият свят се нуждае от Исус Христос, от спасение и надежда. *Една история ни разказва за британския пастор У. Е. Сангстър. Един ден той започнал да забелязва някакво смущение в гърлото си и провлачване на крака си. Естествено отишъл на лекар. Като отишъл на лекар, открил, че страда от нелечима болест, която причинявала прогресираща мускулна атрофия. Мускулите му щели постепенно да отказват да му служат, гласът му щял да изчезне, а гърлото му нямало да може да преглъща. Ужасяваща диагноза. Той обаче не изгубил кураж и се потопил в работата си с британските мисии; разбрал, че все още може да пише и че така ще има повече време за молитва. "Нека остана в битката, Господи," се молел той. "Няма значение дали ще съм генерал или не, но моля те, нека има полк, който да ръководя." Той писал статии и книги, помагал да се организират молитвени групи в цяла Англия. "Аз съм все още в детската градина на страданието," казвал на хората, които го съжалявали. Постепенно краката на Сангстър станали безполезни. Гласът му напълно изчезнал. Но все още с трепереща ръка можел да държи химикал. Една възкресенска сутрин, само няколко седмици преди да умре, той написал в писмо на дъщеря си: "Ужасно е да се събудиш сутринта на Възкресение и да нямаш глас да извикаш ТОЙ ВЪЗКРЪСНА - но сигурно е по-ужасно да имаш глас и да не искаш да викаш." Затова ние, които имаме глас, не трябва да преставаме да казваме, че нашият Господ е възкръснал. Възкресението носи голямата промяна в този свят, светлината и надеждата, открива пътя на спасението. Бог отваря врата и носи надежда за този свят. Носи надежда, която никога не умира, надежда за спасение и нов живот. Точно затова ни говори и текстът от Деяния на апостолите. Той ни говори за новото предизвикателство на вярата, за широко отворените врати, които ни дава Възкресението, и за това, че всеки един човек може да преживее Възкресението. Бог възкръсна за всички и ние, хората, можем да бъдем спасени, смъртта вече няма власт над нас. За нас - хората, които сме срещнали възкръсналия Христос, остава предизвикателството да споделим това, което сме научили, да кажем на хората около нас, че ние вярваме не в един мъртъв Бог, а в един жив Бог, в един възкръснал Спасител. Бог премина всяка граница заради нас и ние трябва да сме готови да преминем всяка граница, всеки страх и неувереност, заради Него. Откъде можем да получим сили за това? Нашият Бог е жив. Исус Христос възкръсна от смъртта и с Него всичко е възможно. Бог е победил смъртта и сега за нас остава животът, вечният живот.*

1. Да преминем границата. Проповедта на апостол Петър има своята предистория. Тя се намира в стиховете в първата част на десета глава. Петър беше в къщата на кожаря Симон. Писанието ни казва, че се качи на покрива, за да се помоли. По онова време покривите в тази част на света са били плоски и на тези площадки хората често излизали, за да подишат чист въздух. На един такъв покрив Петър беше застанал и се молеше. По време на молитвата, може би и защото беше гладен, Петър видя видение – от небето към него в голям съд слизаха всякакви животни, и имаше чисти и нечисти, а един глас от небето го насърчаваше да яде от тях. За Петър, един правоверен юдеин, това беше равносилно на богохулство. В книгата Числа изрично е заповядано кои животни могат да бъдат употребявани за храна и кои не. Петър знаеше това и му беше трудно да повярва. Както често се случваше с него, се наложи три пъти видението да се повтори. След всяко видение идваше глас от небето: **“Коего Бог е очистил, ти не го смятай за мръсно.”** След като видението приключва, апостолът стои безмълвен: Какво ли означава това? Дали става въпрос за храната или има нещо повече от храна зад това видение? И в този момент на вратата се похлопва и там стоят пратениците на римския стотник Корнилий, които го канят да отиде в Цезария и да проповядва Божието слово: **“Стотникът Корнилий, човек праведен и който се бои от Бога и е с добро име между целия юдейски народ, бе уведомен от Бога чрез един свят ангел да те повика в своя дом и да чуе думи от тебе.”** Да общуваш с езичници, и то от тези, които бяха поробили Божия народ - римляните, беше също толкова лошо, както и да ядеш нечисто месо и храна въобще. Имаше неща, които апостолът не можеше да пренебрегне: видението, думите на пратениците, словото, което получи от Духа: **“И докато Петър още размишляваше за видението, Духът му каза: Ето, трима човека те търсят. Стани, слез и иди с тях; и никак не се съмнявай, защото Аз съм ги изпратил.”** Всичко това накара Петър да тръгне. Едва ли апостолът съзнаваше с какво се захваща. Важно е да отбележим това, което се случва: Петър приема пратениците на Корнилий, приема ги в дома си, за да се погрижи за тях, а освен това на другия ден поема и към Цезария, за да влезе в дома на римския стотник. На това място Петър успява да преодолее своите граници и предразсъдъци; започва да разбира същността на делото на Христос. Възкресението е преодоляване на границите и предразсъдъците, които ние, хората, сме си поставили. Възкресението е обръщане на нормалния ход на нещата, Възкресението е обръщане на смъртта в живот, отваряне на врата към вечността. Мисля, че тук Петър започна да разбира Исус Христос и делото, което Той извърши на кръста на Голгота – Исус Христос победи смъртта и го направи за всички хора, без значение от кой народ или раса са, или от кой обществен слой.

2. Да погледнеш отвъд хоризонта. В тази история има и още един човек – стотникът Корнилий. Той е човек с много добри перспективи в живота. Не просто е добър войник, а командва сто римски войника – голяма военна сила по онова време. Този човек имаше всички основания да разчита на себе си. Беше постигнал всичко със своите ръце, имаше защо да се гордее. И въпреки това той не е такъв. За него четем: **“Стотникът Корнилий, човек праведен и който се бои от Бога, и е с добро име между целия юдейски народ...”** Този човек беше от хората, които реално владееха Израел. В него беше силата. Имаше всички основания да мисли, че само той има право да действа от позиция на силата. Но не се случва точно това. Корнилий знаеше, че животът му не зависи само от неговите усилия и способности. Знаеше, че зад всичко, което го заобикаля, има Творец и Бог, Който владее над цялата земя. Той не преставаше да търси истината. Забележително е, че именно този човек, който беше завоевател и господар в Израел, се молеше на своите подчинени, на хората от Израел да му открият истината. Той търсеше Бога. И го правеше последователно. Молеше се на Бога, докато не получи отговор. Накрая в текста се казва: **“бе уведомен от Бога чрез един свят ангел да те повика в своя дом и да чуе думи от тебе.”** Бог е вложил желание и знание за Себе Си в сърцето на всеки един. Колко често хората ни казват: Има някаква сила! Или: Има нещо! В повечето случаи хората знаят, че има Бог, това е вложено дълбоко вътре в човека. Необходимо е обаче да погледнем отвъд хоризонта, за да го разберем. Това направи и Корнилий. Той погледна отвъд собствените си разбирания и предразсъдъци. Погледна отвъд гордостта си и стремежите на плътта си. И поиска да види Бога, поиска да служи на Бога, поиска да бъде спасен. И Бог му отговори. Понякога ние трябва да отстъпим от собствените си разбирания и

стремежи и да оставим Бог да даде посоката и направлението в живота ни. За да преживеем Бога, за да разберем Възкресението Му, ние трябва да се откажем от онова, което сме ние самите, от разбиранията си, от положението и ранга си и да сме готови да се променяме. Важно е да запомним – Възкресението ни дава шанс да се променим; за да повярваме, обаче, е необходимо да прекрачим границите на собствените си разбираня, да погледнем отвъд хоризонта на човешките представи.

3. Да преживееш Възкресение. Ние се нуждаем и от двете – от това да надскочим предразсъдъците си, за да споделим благата вест на хора, които според нашите собствени разбираня не са подходящи, както направи Петър. Но ние се нуждаем и от хора, които са готови да приемат вестта за спасението и вечния живот, хора, които са готови да изоставят стария си живот и да последват Христос. Възкресението на Исус прави възможни и двете. То ни помага да надскочим собствените си предразсъдъци и да живеем живот според Божията воля, да имаме шанс да сме с Бога. Както апостол Петър казва: **“Наистина, виждам, че Бог не гледа на лице; но във всеки народ онзи, който се бои от Него и върши правото, Му е угоден.”** И все пак в какво се състои силата на Възкресението?

3.1. Божието послание ни носи вестта: мир! **“...Словото, което Той изпрати на израелтяните и им благовестяваше мир.”** Делото на Исус има едно послание и то е мир. Бог иска мир. Малко е необичайно, нали? Защо Бог иска мир? От една страна Той е наранен от нашите грехове и провали, Той е Този, Който страда, защото ние не Го зачитаме и Го отхвърляме, Той е Този, Когото ние сами изхвърляме от живота си. Същевременно Бог е Този, Който е в позиция на силата. Бог, обаче, ни обича и точно затова иска мир. Бог не иска да сме отделени от Него. Затова ни предлага мир. Това е първото послание на празника Възкресение. Когато Исус Христос се ражда, ангелският хор пее: **“Мир на земята!”**, Когато Исус Христос възкръсва и отива при своите ученици, им казва: **“Мир вам!”** Бог иска мир и Бог прави мир и иска мир с всеки един човек по тази земя. Тъкмо затова апостол Петър започва проповедта си с послание за мир. Делото на кръста ни носи мир.

3.2. Божието послание се казва Исус Христос. **“...Чрез Исус Христос (Който е Господар на всички)”**. Мирът с Бога е възможен само чрез Исус Христос. Ние, хората, не носим мир. Ние творим война и светът около нас е доказателство за това. Ние говорим за мир, но творим война. Бог, Който имаше най-големи основания да иска война, прави мир. Този мир е възможен само чрез Исус Христос. Исус Христос идва на земята, за да стане човек и да възстанови разрушените взаимоотношения между човека и Бога. Исус Христос е миротворецът. Ако не беше неговата намеса, ние бихме били във война с Бога. Бог не иска ние да воюваме с Него и затова праща Исус Христос, за да поправи счупеното, да изличи греха, който е застанал като непреодолима бариера между човека и Бога. Без Божия Син това не би било възможно, точно затова и Петър, говорейки на Корнилий, подчертава – чрез Исус Христос, Той е Този, Който прави мирът да е възможен, не ние или нашите усилия и способности, само Божият Син.

3.3. Исус Христос доказва посланието Си чрез кръста и Възкресението Си. Исус е посланик на Бога, който не само дава обещания, а доказва всичко на практика: **“...как Бог помаза със Святия Дух и със сила Исус от Назарет, Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него. И ние сме свидетели на всичко, което извърши Той и в Юдейската земя, и в Йерусалим; Когото те убиха, като Го повесиха на дърво. Него Бог възкреси на третия ден и Му даде да се яви не на целия народ, а на нас - предварително избраните от Бога свидетели, които ядохме и пихме с Него, след като възкръсна от мъртвите.”** Неслучайно Петър се спира толкова подробно на делата на Господа. Животът на Исус Христос е доказателство за Неговото послание. Той не ни говори само думи на мир и любов, а доказва с делата Си и живота Си това, което проповядва, потвърждава Божиите обещания. Той обикаля и изцелява, и помага на всички онези, които дяволът угнетява, и, подчертава Петър, Бог беше с Него. Делото на Исус Христос не е само Негово дело, но е дело на цялата Троица. Бог в Своята цялост решава да спаси човека от самия него, от греха и безпътицата, и праща Сина – за да покрие всеки грях и да премахне всяка причина човекът да е отделен от Бога. И още нещо добавя апостол Петър – на всичко това ние сме свидетели. Апостол Петър не е прочел за това дело на Бога в някоя дебела книга, не го е

научил в някоя крайпътна кръчма и не го е измислил сам. Това е нещо, което е видял с очите си. Исус Христос е действал пред хората и делото Му е било видно от всички хора, които са присъствали там. Петър е свидетел и на делото, и на смъртта, и на Възкресението. Такива сме и ние. Ние сме повярвали и знаем, че Исус Христос е живял, победил смъртта и възкръснал. Ние, християните, говорим и свидетелстваме не от позицията на хора, които признават даден исторически факт, а от позицията на видели Исус Христос. Понякога директно, но понякога с очите на вярата. Исус Христос е възкръснал и това не е измислица. Има свидетели, ние сме свидетели. Исус Христос подпечата посланието Си за мир с живота Си – с разпъването Си, с Възкресението Си.

3.4. Свидетелство. Петър обаче не спира дотук, а казва още нещо: ***“И ни заповяда да проповядваме на народа и да свидетелстваме, че Той е определеният от Бога Съдия на живите и мъртвите. За Него свидетелстват всички пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си.”*** Ние, тези, които сме свидетели на Христовите дела и възкресение, сме призвани да проповядваме и свидетелстваме. Всеки, който е повярвал, е преживял Възкресението. За нас, вярващите, Възкресението е факт и ние, осъзнавайки какво Бог е направил за нас, сме призвани да го споделяме. Ние сме свидетели на възкръсналия Христос и сме длъжни и да споделяме. Не е достатъчно само да съзнаваме голямата Божия милост. Ние трябва да свидетелстваме ***“че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си.”*** Важно е да го знаем и да го помним. Бог иска всеки един човек да преживее Възкресението. Затова дава шанс на всеки един, освобождава нас, вярващите, от предразсъдъците и ни насърчава да свидетелстваме и да помагаме на хората, които не познават Исус Христос, да усетят и разберат, че само чрез Него човек има шанс да живее вечно. Исус Христос е нашата надежда, Той дойде, донесе мир, живя и умря за нас, но и възкръсна. Всеки човек може да възкръсне чрез Него, може да победи смъртта. Бог е дал шанс на всеки един. Бог възкръсна, за да живеем за Негова слава сега и през вечността. Христос възкръсна! Наистина възкръсна! Амин